

Bernat Schuster: ¡Oooooooh!

/ J. Alexandre

2-5: miracle al Mestalla

Un prodigi digne de sant Vicent Ferrer ens va ser donat a contemplar la vesprada de diumenge, 3 de març de 1985 —a una setmana de la Setmana Fallera—, al rebatejat camp de Mestalla. S'hi jugava el *derby* de rivalitat nacional València-Barça i el portentós fenomen esdevingué en acabar tan bregosa com desigual contesa: la parròquia valencianista, a contracor però impecable, va acompanyar amb una nodrida ovació la retirada dels jugadors blaugrana als vestidors. Qui haja patit alguns dels València-Barça dels darrers vuit anys sap de la magnitud cívica i fins i tot teològica del succés. Històric.

V. MARTÍ

El taumaturg que ha fet possible aquest inici de reconciliació nacional té nom i cognom: Bernat Schuster ¡Ooooooh! ¡Ooooooh! feien les graderies del Mestalla, plenes com un ou, quan el teutó, segons després d'alçar el cap i deixar caure la cama que preferiu (dreta o esquerra), posava la pilota als peus d'un company que corria com un obús, a l'altra punta del camp. O quan dibuixava fintes amb una cintura tan destarotadora que forçaven a berenar herba els abnegats defenses del València. O quan encetava contracolps duts a un ritme tan trepidant que acceleraven la taquicàrdia dels espectadors, alhora que alçaven un mur de silenci expectant, reverencial. O quan exhibia

una concepció de la sintaxi futbolística d'una precisió germànica i d'una bellesa de muntanya d'ametistes, enlluernadora. Schuster trenava quan dribla, broda claror. La concurrència va començar tirant taronges i va acabar fent uns ulls com a taronges.

No hi era sol En Bernat fent meravelles. A les seues ordres va actuar una orquestra de senyorets d'una qualitat contrastada que ara participen de l'estat de gràcia del màgic alemany. Fan un futbol tan fàcil, tan senzill, que Schuster, de tant en tant, es feia el desentès, s'amagava a tocar una de les línies de banda, i es dedicava, gojós, a fitar com s'ho feien de bé les criatures que comanda: un *pressing* enfitós sobre els

contraris quan no tenen la pilota desferma mecanismes de defensa quasi arànids; la recuperació del baló implica que comença l'allau de pioners obrint espais pertot arreu. I caníbals de cuir com els ha fet míster Venables, els gols van caient com si fossen hores, inexorables.

Gols. Molts gols, bells i furiosos, hem vist en aquesta vesprada inoblidable de futbol. Gols, molts gols, com volia que n'hi hagués el senyor alcalde de València: «Yo como todo el mundo sabe, estoy del lado de la afición, de los ciudadanos de esta ciudad; espero que todo sea muy deportivo y que se marquen muchos goles; que el resultado sea como los de antes de la guerra, con muchos, muchos tantos, porque, como bien dice el psicoanálisis, el gol es la libido del futbol y, si no se sacia, se produce la alienación del deportista y de la afición; en este caso de los habitantes de Valencia, cosa que yo no deseo.» Si el gol és la libido del futbol, Mestalla ahir va ser tot un orgasme. I si rebent gols es desalienen els futbolistes i l'afició del València, avui dilluns tenim l'equip i els seguidors futbolístics de mentalitat més saludable de tot Europa. El Barça, a Mestalla, més que un club ha estat un desinfectant.

«Xapó, pel Barça, campió de la Lliga 84-85. I, a més, una felicitació que és de veritat» féu Roberto, entrenador del València, en les seues declaracions postpartit a TV3. Mentre Venables, citant Virgili, deixava clar com un ull de peix quin era el secret de la mutació barcelonista: «Poden perquè es pensen poder». I perquè tenen Schuster, dirà tot el poble. Amén.